Balio Sruogos laiškas Vandai Daugirdaitei, po 1923-11-24, iš Miuncheno – į Būgius

Taip širdis verkia! Kur man dėtis, kas daryti!

Taip širdis verkia! Kur man dėtis, kas daryti! Vandukai, ar aš Tau dariau kada tyčia taip skaudu! Kodėl Tu mane taip skriaudi, Vandukai, Vandukai! Juk Tu man tyčia nerašai, tyčia, kad man būtų skaudu! Kad aš staugčiau kaip šuva, rudens naktį iš namų išvytas! Ką aš begaliu manyti, ko aš galiu belaukti! Valanda iš valandos laukiau iš Tavęs žinutės – ir nieko, nieko – tokios ilgos dienos, tokios ilgos savaitės!

Bet šiandie aš jau nebeturiu nei jėgos[,] nei noro su gėla bekovoti!

Valkiojuos visą dieną po purvinas gatves ir sodą – ir širdis taip verkia!

Gal man taip reikia, gal aš nieko pasauly daugiau ir vertas nėsu, tik kruvina gėla[,] su dumblu maišyta! Gal taip ir reikia, kad staugčiau kaip šuva ir skandinčiau dienas kaip valkata be proto! Ne gailesio, noriu ne gailesio! Nereikia!

Ir jei Tu tyčia man nerašai?

Ne, ne, nerašyk! Tegu taip bus! Te staugia vėjas, tegu išbalęs veidas bus mėlynas! Tegu, tegu! – – –

Sustoju kartais užmirštame sode, žiūriu į tolybę idioto akimis. Lietus, lietus, purvas. Iš tikro, gal idiotas? Gal visai be reikalo gėla smaugia, gal rytoj bus žinutė, gal skausmas todėl toks prakeiktas, kad jis neteisingas? Taip, rodos, nusikvatotai per pasaulį!..

Nusikvatotai ir numirtai!

– – – – – – – – – – – –

Vandukėli, kodėl Tu nori, kad man taip baisiai skaudu būtų – kodėl? Jei aš kaltas esu – nejau Tu negali atleisti?

Jei aš ką negera padariau – nejau tu negali užmiršti? Juk aš taip maža iš tavęs teprašau – nors vieną žodelį – Vandukėli! Išgirsk, ateik! Kodėl Tu nori man skaudu daryti, kodėl?

– – – – – – – – – – –

Jei negausiu iš tavęs laiškelio – aš nežinau, kas su manim bus. Nei mokintis, nei dirbti nieko negaliu. Rankos dreba, ir pro ašaras raidžių nesimato… Eh, Vandukai! Ar maža ir taip vargo, kad ir tai, ką mes dar turėjom gražesnio[,] užnuodyti, atimti, išplėšti! Jei Tu nepasiilgai – pasakyk – tegu tuomet žinosiu – tegu verksiu vienas – – – Tik nors žodelį[,] Vandukai! Man taip baisu, taip klaiku! Jei aš kaltas[,] Vandukai, aš kruvinomis ašaromis kaltę nuplausiu! Tik kodėl, kodėl?

Vandukėli mylimas! Aš Tavęs verkdamas šaukiuos! Neužmiršk, neapleisk manęs! Man taip skaudu, taip neišpasakytai liūdna! Neapleisk, manęs, neapleisk! Aš numirsiu iš skausmo! Tu savo tylėjimu visai mane sunaikinai – nebėra manęs, tik kažkoks šešėlis[,] po rudens darganą besiblaškantis!

Vandukėli, neapleisk manęs, neapleisk!

– – –

Bal.

KOMENTARAI